

Пейо Яворов

Истината

Вратата се разтвори, на прагът
застана моята любов.
Тя идеше, завършила световен път:
осмяха страстния й зов.
Извика тя:
„Любов – любов не наидох по света!“
И падна там. И спусна се нощта!
Разкъсах аз букет приветствени цветя –
и нощ обви
и нея, мрътвата, и мен.
Угасна хубавия на лъжата ден!
То беше истина, уви.

И като луд изхвъркнах аз навън:
„Безсилна е лъжата веч!“
И сякаш някакъв вълшебен сън,
развеян от вълшебна реч,
изчезна свят и светлина.
Вдън хаотичното небо
лъщеше кръвопламенно кълбо,
светило без лъчи, око на сатана.
„И кой ли, думам аз, кой миг ще улови,
да каже: тук е ден и тука нощ – ?
Издъхна любовта – лъжата е без мощ!“
И то бе истина, уви.

Но страдам аз, в страданието истина познах,
и сам Исус пред мене е на кръст!
„Защо, кажи, защо е моя страх,
не тури ли съмнението в раната ти пръст?
И ето истина, – живот-несуета:
страдание, надежда, тма и бъдащ ден!“
Настръхна труп на кръста – изранен,
разраснал и ужасен; от уста
протекоха зловонни кърви. Облак се изви,
изчезна той, изчезнах аз...
И нямаше страдание тогаз.
Но то бе истината! Истина, уви.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7041>]